
Tyrkysová hora

Dina Štěrbová

Nedlouho poté, co jsem oslavila své desáté narozeniny, stanul první člověk na vrcholu hory z rodiny čtrnácti osmítisícovek. Byla to 8 076 metrů vysoká Annapurna, jejíž jméno vonělo dálkou i exotikou tajemného nepálského království, které konečně otevřelo brány horolezcům. Počátkem června 1950 stanuli na vrcholu hory Maurice Herzog a Louis Lachenal, členové francouzské expedice.

V té době jsem byla malý hubeňour s tenkýma nohama a trvalou nechutí k jídlu, která mou starostlivou maminku zneklidňovala. Měla jsem vlasy spletené do dvou copánků, většina jich však nevysvětlitelným řízením osudu neustále vířila v podobě svatozáře kolem mé hlavy, podobně jako podivná směsice nápadů nijak neodpovídajících představám tehdejší dívčí výchovy. Z velké části to měl na svědomí můj romanticky založený táta, který si přál mít jako prvorozené dítě kluka.

Jeho svérázná výchova padala na úrodnou půdu, a tak jsem k uzoufání svých konzervativnějších příbuzných i učitelů toužila být Tylem Enšpíglem, kterého jsem obdivovala pro jeho provazolezecké kousky a zesměšňování nadutých hlupáků, nebo Janou z Arku, která v čele věrných halapartníků táhla do boje s Angličany. Moje sny obývali hrdinové verneovek i rudokožci Karla Maye, stateční průzkumníci Arktidy i Antarktidy, lovci polárních medvědů a velryb, Marco Polo se tam dělil o životní prostor s Magalhãesem, Kolumbem a Livingstonem.

Proháněla jsem se s tlupou kluků tajemnými uličkami i zákoutími bratislavského podhradí, prolézali jsme kdejaký sklep, podzemní chodbu či kostelní věž a máma nechápala, co to má za holku, když odmítá kraječky a šatičky a nejraději lítá ve starých teplácích. Mezi kluky jsem požívala váž-

nosti, protože jsem se stejně jako oni odvážila sama a bez světla dojít na konec františkánské krypty a udělat tam křídou znak na zdi, a navíc jsem jako jediná z party uměla namíchat bengálský oheň, výbušné kuličky i umělou mlhu z chemikálií, které jsme měli doma v zavřené skříni a které byly otcovou slabůstkou.

Mezitím boj o himálajské velikány úspěšně pokročil. V roce 1953 nejvyšší hora naší planety neodolala soustředěnému náporu téměř vojensky vedené britské výpravy. Světovým tiskem proletěla společná fotografie dlouhatánského Novozélandana Edmunda Hillaryho s drobnějším Tibetanem Tenzingem Norgayem, jehož sympatickou tvář ozařoval důvěřivý úsměv. Výprava vedená Johnem Huntem natočila dokonce barevný film, který se promítal i v mém rodišti. Prvně se mi jeho prostřednictvím představil svět jiskřivého ledu, rámuující kobalt himálajské oblohy, svět závrtných skalních architektur i slunce, jehož žhnoucí jas mi připomíná fanfáry Janáčkovy *Sinfonietty*. Byla jsem okouzlena a v mé dětské duši vzklíčil zárodek snu.

To, co Angličané dokázali dokonalou organizací, nasazením nejmodernější výstroje a výzbroje, velikou silou lidí i materiálu, dokázal na podzim téhož roku Rakušan Herbert Tichy s miniaturní expedicí svých přátel. Jejich zavazadla včetně potravin nevážila ani tunu; a přece Herbert Tichy, Joseph „Sepp“ Joechler a Tibeťan Pasang Dawa Lama společně rozvinuli národní vlajky na vrcholu Čo Oju, 8 201 metrů vysoké hory, která leží vzdušnou čarou pouhých 27 kilometrů západně od Mount Everestu. Tichy vylíčil osudy výpravy v překrásné knížce, která dýchá nejčistším amatérstvím a hlubokou lidskou skromností, na hony vzdálenou jakémukoli siláckému velikášství. Dnes vím, že to byla právě tato knížka, která ovlivnila moje pojetí horolezectví,

Shodou okolností jsem téhož roku coby čtrnáctiletá školačka „zorganizovala“ svou první dobrodružnou výpravu do nejmenších velehor – Vysokých Tater. Mělo nás být asi sedm a hlavní autoritou, o kterou jsme se opírali, byl Jules Verne. Chtěli jsme sbírat květiny do herbářů a proniknout do tajemného světa hor, který jsem ještě zatím neměla možnost vidět. Již ani nevím, jak jsem docílila souhlasu rodičů, bylo to však zřejmě tím, že neměli, chudáci, ani tušení, co se bude dít. Podstatnou roli jistě sehrál argument, že rodiče ostatních dětí svolili. Vše ale začalo trochu jinak, na nádraží ke smlouvanému odjezdu přišla kromě mne pouze moje nejvěrnější kamarádka Kata.

Nutno přiznat, že nové situaci jsme se přizpůsobily pružně. Koupily jsme si jízdenky na osobní vlak do Trnavy, vzdálené hodinu jízdy od Bratislavy, odkud jsme se bály stopovat kvůli známým, kteří by nás mohli vidět a všechno začerstva zvěstovat našim spořádaným rodičům. „Výprava“ měla zcela zákonitý průběh: hned první den v Tatrách jsme se přejezdy svéráznou kombinací lahůdek, které nám proti domácímu jídlu připadaly vzácně atraktivní. Následky nezřízené konzumace tresčích jater, sardinek, dortů a majonézových salátů na sebe nenechaly dlouho čekat. Obsadily jsme toaletu turistické ubytovny na Skalnatém plese a nějakou dobu se z ní ozývalo přeukrutné úpění. Zotavily jsme se však rychle a vylomeniny pokračovaly. Hned další den jsme se s dvojicí zcela nezkušených turistů vydaly na Lomnický štít. Turistickou značku jsme ztratili brzy, ale to nás neodradilo.

Pustili jsme se nahoru rovnou pod dráhou visuté lanovky a jako chytů jsme s úspěchem na několika těžších místech použili chabě zaražených tyček telefonního vedení. Naštěstí se nic nestalo a také nás nikdo neviděl. Na vrcholu jsme se nenápadně vmísili do davu, který sem přivezla lanovka.

Po zdolání druhého nejvyššího štítu Vysokých Tater jsme pochopitelně zatoužily po metě nejvyšší. Rozloučily jsme se s turisty, kteří na další dobrodružství již neměli chuť, a co nejrychleji jsme po červené značce došly na Slezský dům ve Velické dolině, nad kterým se vypíná Gerlachovský štít. S trochou námahy se nám podařilo přesvědčit podezíravého chataře, že jsme neutekly z domova, a hned jsme opatrně začaly vyzvídat informace o výstupu na nejvyšší tatranský štít. Bylo nám striktně sděleno, že samostatné výpravy turistů jsou zakázané a Velickou či Batizovskou próbou je možno vystoupit výlučně v doprovodu horského vůdce. Tímto předpisem že se nemusejí řídit pouze renomovaní horolezci. Protože jsme neměly potřebné finance a navíc ani samozřejmě předpokládanou zletilost, takticky jsme ztichly a už jsme se na nic neptaly. Ráno jsme však vstaly za úsvitu a nepozorovaně se vyplížily z chaty, aby nás nikdo neviděl. Vydaly jsme se nejdřív spořádaně kolem plesa a pak naší osvědčenou metodou rovnou nahoru. Jak jsme tak šly v rodícím se ránu pod východními srázy Gerlachovského štítu, zahlédla jsem kamzíka. Stál jako socha, nachystaný v případě nutnosti okamžitě zmizet, a hrozně se mi líbil. Byl to můj první kamzík. Po chvíli, když zjistil, že nás se obávat nemusí, důstojně se začal vzdalovat sutí a my klopytaly za ním. Tak jsme našly žlábek spadající ze sedýlka vedle Kvetnicové věže a v něm na prst silný rezivějící řetěz – začátek Velické próby. Bez zavá-

hání jsme se po něm vydaly nahoru a dál nás již vedli kamenní mužici. Výlet nám připadal úchvatný až do chvíle, kdy spadly první kapky deště. V návalu nadšení jsme si totiž vůbec nevšimly, že se obloha zatáhla olověnými mraky. Začaly jsme hledat vhodný úkryt, protože tou poslední věcí, která by nás napadla, byl ústup. Úkryt jsme našly pod převislou skálou, kde jsme bouřku přečkaly. Zůstalo po ní něco bílých krup, po kterých ještě více klouzaly kožené podrážky našich už tak nevhodných polobotek. Nás však nemohlo nic zastavit, neochvějně jsme postupovaly vzhůru, čím dál zralejší pro zákrok Horské služby. Trasa vytyčená mužiky zůstala daleko vlevo. Dostaly jsme se do terénu, který bych dnes zařadila do třetího či čtvrtého stupně horolezecké klasifikace obtížnosti. Lezly jsme dál, až nás jako kouzelný dědeček zachránil starý horský vůdce, který vedl klienta nahoru k vrcholu.

Vynadal nám sice náramně, ale pak, když viděl naše dětské nadšení, vzal nás s sebou.

Od té doby jsem věděla, co chci. Toužila jsem stát se horolezkyní, zlézat strmé skály a vlastnit opravdické lano! Celé hodiny jsem stála před vývěsní skříňkou s fotografiemi jednoho bratislavského horolezeckého oddílu a představovala si, že v té smyčce pod převisem sedím já, pode mnou nedohledná hloubka. Jenže tenkrát čtrnáctiletá děvčata do horolezeckých oddílů přistup neměla, a tak jsem si musela počkat.

V roce 1959 se Himálaj dočkal první ženské výpravy na osmitisícovku. Vedla ji nejlepší horolezkyně padesátých let, Francouzka Claude Koganová, držitelka ženského výškového rekordu a spolulezkyně slavného Raymonda Lamberta, která již měla na kontě několik himálajských vrcholů, z toho dva sedmitisícové. V expedici převažovaly horolezkyně z alpských zemí, ale byly v ní i dvě Tenzingovy dcery. Statečné průkoptice si zvolily za cíl Čo Oju, Tyrkysovou bohyni, cestou Herberta Tichého.

V té době jsem studovala prvním rokem odbornou matematiku na bratislavské univerzitě a měla jsem za sebou první horolezecký křest ve formě několika túr v tatranské žule. Byla jsem plná roztouženého nadšení a svět mládí mi připadal jako pokladnice marnivých příslibů. Jen ji umět otevřít! Všechny volné chvíle jsem trávila na cvičných vápencích kolem Bratislavy a na jihomoravské Pálavě. Důvěrně jsem již znala sladkou závrať výšek i hořkovonný dech pelyňku a žluté tařice, které rostou ve větru tak vysoko, vysoko. Jak krásné je dotknout se jich vlastníma rukama, když k nim vylezu po nebeském žebříku sotva zratelných chytů a stupů!

Mužské výkony v Himálaji jsem bezmezně obdivovala a představa, že i nějaká žena zorganizuje výpravu na osmitisícovku, mě přiváděla k úžasu. Povýšila jsem Claude na bohyni a se špetkou závisti v koutku duše jsem sledovala osudy její expedice. Dodneška opatruji zažloutlou fotografii vystřiženou z *L'Humanité*, ze které se usmívá její energická tvář spolu s Claudine van der Stratenovou. Obě našly na hoře svých snů místo štěstí hrob. Zahynuly ve vichřici spolu s dvěma Šerpy a nikdo je nenašel. Po této smutné události se první ženská mezinárodní výprava výstupu na vrchol vzdala.

Tragický osud expedice vyvolal bouřlivou polemiku názorů na ženské horolezectví a jako šafránu bylo těch, kteří ženy hájili. S pocitem smutku jsem si tenkrát uvědomila svou příslušnost ke slabší polovině lidstva, jednoznačně předem vyloučenou z himálajského dobrodružství. Ostatně nic nového pod sluncem: v minulém století bylo ženám stejným způsobem znemožněno studovat na univerzitách. Marná sláva, každá nová věc se rodí s potížemi. Myslím však, že právě tehdy ve mně zakotvila nahlas sice nevyslovená, ale o to krásnější představa obrovské osmitisícové hory. Nic víc ani míň než obraz ve snové dálce, přece však cíl, který napříště vědomě i podvědomě určoval směr mého snažení. Nebylo divu, byla jsem pouhou začátečnicí ve sportu tradičně považovaném za doménu mužů s velkým M a ti nejlepší z našich horolezců vzhlíželi v těch dobách s úctou k Alpám a ke Kavkazu.

Československé horolezectví vkročilo do své expediční éry až v roce 1965 státní výpravou do Hindúkuše. V té době všech čtrnáct osmitisícovek už znalo jména těch, kteří stanuli na vrcholu jako první. Ani po šestnácti letech od tragédie na Čo Oju však mezi nimi nebylo ženské jméno. Naši horolezci se do světového trendu sportovních výstupů ve velehorách rychle zařadili. Jedinou vadou těchto výprav bylo, že téměř nekompromisně ve své většině vylučovaly ženy. Nebo lze snad hodnotit jinak skutečnost, že až do roku 1980 jen dvě československé horolezkyně měly možnost odjet do Himálaje či Hindúkuše jako členky oficiální státní výpravy? Když výprav bylo několik desítek?

Jednou z těch dvou šťastných jsem se podivuhodným řízením osudu stala v roce 1970 já.